

ВИДІННЯ

ГІГАНТСЬКЕ ЧОРНЕ ТІЛО, укрите лускою, ковзає по траві. Рик самця горили примушує землю здригнутися. Пронизливий крик з неба. Трава, бруд, каміння, друзки. Десь глибоко під землею вчуваються удари, наче серцебиття, таке ж давнє, як і сам час. З'являється обрис крутих рогів, що потім зникають.

Сон завжди починався однаково. Конор закліпав, засліплений сяйвом над головою. Він прикрив очі рукою, намагаючись відгородитися від нього, але світло все одно пронизувало наскрізь, зробивши шкіру його долоні червоною й напівпрозорою. Щось золоте майнуло перед очима. І відразу ж зникло. Здається, це було листя. Конор натужно спробував сісти. Суха й розтріскана земля під ним руйнувалася. Вона помирала.

Він почув голос:

— Коноре! Це кінець епохи. Ти потрібен нам тут.

«Теллун?» — подумав Конор. Незабаром він усвідомив, що то полум'я випромінювало сліпуче сяйво. Вогонь був усюди.

— Коноре!

Конор сіпнув головою в бік знайомого голосу. Коли очі призвичаїлись до світла, він розгледів, що лежить край урвища, а неподалік стоїть Мейлін, скута кайданками. Вона кинулася до одного із членів ордену Зелених Мантий, що стояв найближче, і штовхнула його на землю. Джі безпомічно озирнулася. Роллан зійшовся у жорстокій битві з величезною змією. Змія стиснула його своїми кільцями, піднімаючи в повітря. Неподалік Абеке й Ураза намагалися відбити сотні загарбників.

— Бриггане! — Конор спробував вигукнути ім'я свого вовка, щойно йому вдалося звестися на ноги. Він хотів бігти до своїх друзів. Але рухатися чомусь було надзвичайно важко. — Бриггане, ну ж бо! Ми повинні допомогти їм — де ти?

Він усе кликав і кликав свого вовка, поки не усвідомив, що той знаходиться в пасивному стані. Але щось було не так. Що довше

Конор дивився на татуювання, то невиразнішим воно ставало, аж доки він не міг сказати, чи воно було там узагалі. Його серце охопив жах.

— Коноре!

Знов прозвучав рик самця горили, змушуючи землю під ногами здригатися. Конор глипнув на масивну скелю позаду нього, де Роллан боровся зі змією. Там стояв Великий Примат. Одним кулаком він гамселив себе в груди, а другим стискав щось, схоже на звивистий золотий жезл, від якого розливалось дивне, ефірне світло.

Примат обернувся до нього, такий жахливий, що в Конора мороз пішов поза шкірою. Тінь звіра падала на Конора, вкриваючи кожен сантиметр землі, скільки сягало око. Коли мавпа побачила хлопця, її очі загрозово примружилися. А потім Ково закинув голову назад, знову заревів і напав на нього.

«Біжи!» — наказав собі Конор, але здавалося, що його кінцівки розтягуються, ніби густа патока. Він спробував пришвидшитися, але скидалося на те, що йому щось заважає рухатися. Самець горили позаду нього вискочив уперед, його могутні кінцівки важко гупнули об землю. Конор біг на край кручі,

не знаючи, що робитиме, тільки-но потрапить туди. Він зупинився над самим проваллям, розмахуючи руками. З-під його черевиків посипалося каміння, що зливою зірвалося у прірву. Далі бігти було нікуди.

Примат клекотів позаду нього. Зараз він був украй близько. Конор посунувся ближче до урвища. Куди б хлопець не поглянув, усюди він бачив своїх друзів, які програвали війну, б'ючись проти значно сильніших ворогів. Члени ордену Зелених Мантий падали перед загарбниками, полум'я дедалі вище здіймалося в небо на тлі голої землі, що конала в агонії.

Самець горили підбіг до нього. Черевик Конора зісковзнув. Хлопець намагався втриматись, але його погляд вихопив лише близьке мерехтіння жаских очей самця горили. Конор балансував на краю.

Величезний орел з'явився над головою. Його крила переливалися від бронзового до білого, затуляючи сонце. Конор підняв очі та вражено побачив Тарика, який сидів верхи на орлі, мантия розвівалася за спиною товариша.

— Тарику! Ти живий!

Невимовна радість і полегкість охопили хлопця від одного погляду на знайоме обличчя. Тарик тут. Отже, все буде добре.

Чоловік простягнув руку в рукавиці до Конора, і хлопець потягнувся, щоб ухопитись.

Але це був не Тарик.

Обличчя змінилося. Добрі, знайомі очі перетворились на холодні й підступні. Конор усвідомив, що дивиться в обличчя Шейна. Той посміхнувся йому, вишкірившись. Ген-генрик самця горили змішався із глибоким голо-сом Теллуна. Шейн відпустив руку — і Конора поглинула зяюча безодня.

ЛУНАТИК

ЦЕ БУВ ХОЛОДНИЙ, дощовий ранок у замку Зелених Мантий. Роллан загорнувся в свій плащ — точніше, *Тарикову* зелену мантию — щільніше закутав свої плечі та підійшов до головного входу, де Абеке разом із Уразою оглядала похмурий краєвид. Кораловий Восьминіг висів на його шиї, важко стукаючись об груди під час кожного кроку. Він піймав себе на думці, що постійно хоче торкнутися його. Після всього, що сталося: Шейнової зради, перетворення Мейлін, Тарикової смерті — він не міг дозволити собі втратити один із двох талісманів, що залишилися.

Скільки минуло відтоді, як Шейн утік із талісманами? Декілька тижнів? Однак здавалося, ніби все це сталося вчора. І вони тут, досі збирають членів ордену Зелених Мантий з усього світу, нарощуючи сили, щоб зіткнути-

ся із загарбниками. Він зціпив зуби від розпачу. Якби Тарик був тут, він би порадив Ролланові не хвилюватися, заспокоїтися й обміркувати все тверезо, дозволити собі посумувати. Тільки тоді, коли розум стане ясным, рухатися вперед. Але все, що Роллан міг робити цими днями, це метатися замком, очікуючи на наказ виступати, щоб повернути талісмани, зупинити Примата Ково і врятувати Мейлін.

«І врятувати Мейлін».

Його пальці на мить завмерли на Кораловому Восьминогу. Її порятунок здавався неможливим. Іноді, коли Роллан спілкувався з товаришами, він ловив себе на думці, що шукає Мелін, аби розповісти їй новий жарт. Він хотів її розвеселити і тільки потім усвідомлював, що її тут немає. Вона далеко.

Роллан зітхнув. Він не повинен дозволяти собі думати про те погане, що сталося. Хлопець заплющив очі, глибоко вдихнув і спробував уявити, що Тарик усе ще блукає десь у замку, а Мейлін спить у кімнаті нагорі. Він знав, що це неправда, але зараз змусив себе повірити у вигадку, щоб стримати свої темні думки.

Погода. Ось про що можна думати безпечно. «Я подумаю про погоду».